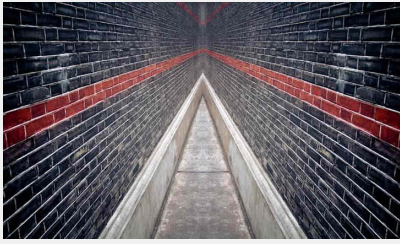

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Απίθανη εποχή. Στρίβεις το μαχαίρι στην πληγή. Ακατάπαυστα. Με το τραγούδι του Τσιτσάνη να παίζει χαμηλόφωνα και να υπενθυμίζει πως «ξημερώνει και βραδιάζει πάντα στον ίδιο το σκοπό», υπενθυμίζοντας ίσως έτσι την αδιατάρακτη αρμονία του σύμπαντος και από την άλλη τη αδιατάρακτη μονιμότητα των «κοινωνιών της ελευθερίας». Έτσι, ομαλά και αδιατάρακτα γέμισε ο κόσμος αδιέξοδους δρόμους και κανείς δεν βρέθηκε να αλλάξει τη σήμανση. Έχεις την απεριόριστη ελευθερία να επιλέξεις το ατομικό σου αδιέξοδο. Έχεις πάλι την απεριόριστη ελευθερία να επιλέξεις συλλογικό αδιέξοδο. Να στρίψεις κι εσύ για λόγο το μαχαίρι στην πληγή. Να τραφείς και να μεθύσεις με τις αυταπάτες σου. Ίσως να μην απομένει άλλη διέξοδος από τα αδιέξοδα. Ίσως να μην υπάρχει στην πραγματικότητα ζωή έξω από τις αυταπάτες. Μονάχα κάποιοι νεκροί ποιητές ίσως να έχουν απομείνει να κατηγορούν την ατομική ιδιοκτησία. Αυτή που τους τα στέρησε και μας τα στέρησε όλα.

Έχεις πάντα το δικαίωμα και την ελευθερία να επιλέξεις αδιέξοδο. Να δεις τις βιτρίνες να γυαλίζουν και να σε προσκαλούν σα Σειρήνες σε θανάσιμο ηδονιστικό εναγκαλισμό. Μόνο ένα δικαίωμα δεν αναγνωρίζεται. Να σπάσεις τους τοίχους των αδιεξόδων. Εξόριστοι νεκροί ποιητές απομένουν με ένα τεράστιο κατηγορώ εναντίον της ατομικής ιδιοκτησίας. Αυτή ου μας τα στέρησε όλα. Αλλά μοιάζουν απελπιστικά μόνες. Φωνές βοώντος εν τη ερήμω της κοινωνίας της απaráμιλλης αφθονίας και της απύθμενης δυστυχίας. Κάπως έτσι με ποτάμια από αίμα γράφονται οι ραψωδίες σε μια αγοραία ελευθερία. Κάθε έννοια ελευθερίας συνδέεται πια με την ελευθερία της αγοράς. Είσαστε ελεύθεροι να αγοραζόσαστε και να πουλιόσαστε.

Είσαστε ελεύθεροι να πορευτείτε περιχαρείς στις άνυδρες δυστοπίες της Αγίας ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Είσαστε ελεύθεροι να παραμείνετε για πάντα υποτακτικοί, γονατισμένοι και αλυσοδεμένοι με της βαριές καδένες της εξουσίας των αγορών. Υποτελείς και εθελόδουλοι υπηρέτες της μιας και μοναδικής θεότητας του σύγχρονου κόσμου. Είμαστε πια οι ελεύθεροι υποδουλωμένοι του χρήματος. Η εργατική δύναμη εμπόρευμα. Εμπόρευμα το ανθρώπινο σώμα και το ίδιο το πνεύμα. Όλα ευτελή μέσα στην υπηρεσία της ατομικής ιδιοκτησίας. Της αδηφάγου αυτής χίμαιρας που κατατρώει τα σωθικά της ανθρωπότητας. Ακόμα και όταν η απαξίωση του εμπορεύματος κορυφώνεται και η βαρβαρότητα εξαπλώνεται, ο σαράκι της συσσώρευσης πλούτου σκάβει ακόμη πιο βαθιά τα σαπισμένα ξύλα.

Οι ωδές προς την αγοραία ελευθερία γράφονται πάνω στα ερείπια της πίνας, της φτώχειας και του θανάτου. Οι ελεύθεροι πολιορκημένοι αυτής της αγοράς πόσο μοιάζουν με τους ελεύθερους πολιορκημένους του Μεσολογγίου και του Σολωμού. Τους λείπει ωστόσο η απόφαση. Αυτή που θα οδηγήσει σε μια ηρωική πλην ματωμένη και ίσως μάταιη έξοδο. Παγιδευμένοι για αιώνες εντός των τειχών με την ελπίδα να σιγοκαίει μέσα από μια θανάσιμη αυτάρκεια. Όσο ξεχασμένος και περιφρονημένος βρέθηκε ο Σολωμός, άλλο τόσο περιφρονημένοι κι εξόριστοι φαντάζουν οι ποιητές μας. Αυτοί με το βαρύ κατηγορώ εναντίον της ατομικής ιδιοκτησίας. Αυτής που μας στέρησε τα πάντα... Την αδιατάρακτη αρμονία των αγορών και των αγοραίων ελευθεριών να σπάσουμε έχουμε χρέος. Να ανοίξουμε τα μανταλωμένα τείχη έχουμε υποχρέωση, όχι επί ματαίω αλλά ως τη μοναδική ρεαλιστική διέξοδο. Διέξοδο που σπάει τα αδιέξοδα της αγοραίας ελευθερίας για να μπορέσουμε να ταξιδέψουμε καβάλα στα σύννεφα...